

okamžikem, kdy v době šesti neděl před slehnutím zastavila námezdní práci. Tak vykládala praxe a judikatura nss-u pojem pojistného případu (onemocnění) již za platnosti dřívějšího nemocenského zákona (srov. Boh. A 975/21, 2576/23, 3261/24, 3417/24, 3741/24 a j.), a zákon č. 221/24, jenž je vybudován na stejných zásadách (arg. § 95, I, č. 1. II č. 2) nemá ustanovení, jež by nutilo k uchýlení se od toho výkladu.

Pak ovšem založil žalovaný úřad svůj výrok na nesprávném výkladu zákona a důsledkem toho nepřihlédl k okolnostem podle hořených úvah pro vyřešení sporné otázky rozhodným. Musil proto nss zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Č. 9641.

Pojištění nemocenské (Slovensko): K tomu, aby následky posledního odstavce § 14 zák. článku XIX:1907 zaměstnavatele stihly, je nezbytno, aby šlo o pojištěnce u pokladny řádně přihlášeného nebo aspoň o pojištěnce, který již v době svého zaměstnání jest veden jako její člen, a to s vědomím zaměstnavatelovým.

(Nález ze dne 3. února 1932 č. 1391.)

Prejudikatura: Boh. A 7220/31.

Věc: Pavel a Ludevít K. proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojistné příspěvky.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Správa okresní dělníky pojišťující pokladny v Humenném usnesením ze 16. října 1925 nevyhověla rozkladu st-lů proti dvěma platebním výměrům pokladny, jimiž byly st-lům za nestálé zaměstnance předepsány nemocenské pojistné příspěvky za měsíc červenec a srpen 1925.

Okresní úřad v Humenném výměrem ze 16. května 1926 odvolání st-lů částečně vyhověl a uznal st-le povinnými zaplatiti okresní dělníky pojišťující pokladně v Humenném nemocenské pojistné příspěvky jen za 19 ženských sil na dobu od 1. července 1925 do 10. července 1925 a za 10 osob na dobu od 14. července 1925 do 6. srpna 1925. V důvodech se praví, že st-lé obecným svědectvím prokázali, že zaměstnávali dělníky jen v počtu a době v hořením výroku uvedených. Okresní úřad zjišťuje, že hlášení podle § 14 zák. čl. XIX:1907 se nestalo, přes to však nemůže dáti za pravdu pokladně, poněvadž st-lé v důsledku jednání se zástupcem pokladny dobromyslně a oprávněně čekali na nátlak adm. vrchnosti ohledně povinného pojištění sezonních dělníků a domnění, že jsou v právu, přimělo je k tomu, že dělníky neodhlásili.

Odvolání, jež do tohoto výměru podala okresní dělníky pojišťující pokladna, vyhovělo min. soc. péče nař. rozhodnutím a změnilo výměr ten v tom smyslu, že zaměstnavatel je povinen zaplatiti pojistné příspěvky nemoc. pojištění za 38 zaměstnanců podle výkazu ke spisům připojeného za dobu od 6. července do 15. října 1925 ve výši 4.341 Kč 12 h s tímto

odůvodněním: »Podle potvrzení obecního úřadu v B. z 21. prosince 1925 jest zřejmo, že jmenovaných 38 zaměstnanců započalo pracovati u zmíněného zaměstnavatele již od 1. července 1925. Zaměstnavatel jejich výstup z práce ohlásil však teprve 15. října 1925 a je proto povinen ve smyslu § 14 zák. čl. XIX:1907 zaplatiti pojistné příspěvky až do jmenovaného dne.«

O stížnosti uvážil nss toto: — — — —

Stížnost namítá, že provedeným šetřením bylo zjištěno, že v hospodářství st-lů pracovalo od 1. do 10. července 1925 19 mužských a 19 ženských dělníků a od 14. července do 6. srpna 1925 8—12 dělníků, tak že nemocenské příspěvky nemohou býti předepsány za více osob a delší dobu. Okolnost, že odhlášení se stalo až 15. října 1925, nemůže býti základem rozhodnutí, poněvadž odhlášení se stalo jedině na příkaz okresního úřadu. Stížnost stojí na stanovisku, že — předpokládajíc, že oni zaměstnanci podléhají pojištění — nemohou býti příspěvky jinak vyměřeny, nežli jak rozhodl okresní úřad.

V námitce té spatřuje nss výtku, že žal. úřad nesprávně použil předpisu § 14 posl. odstavce zák. čl. XIX:1907, podle něhož zaměstnavatel, jenž opomine odhlásiti vystoupení zaměstnanců podrobených nemocenské pojistné povinnosti ze zaměstnání v zákonné lhůtě, jest povinen ze svého zaplatiti příspěvky až do skutečného odhlášení. Námitce té nelze upříti oprávněnost.

Cit. ustanovení § 14 nelze připisovati právní povahu trestního ustanovení pro případ, že byl přestoupen předpis § 14 odst. 1 stanovící odhlašovací povinnost zaměstnavatelovu, neboť trestní sankci za zanedbání této povinnosti ohsahuje výhradně § 187 lit. a) zák. čl. XIX:1907. Předpis § 14 posl. odst. má toliko povahu ustanovení pořádkového. Opo-
menutí pořádkové ohlašovací povinnosti, normované v § 14 odst. 1, může se však zaměstnavatel podle přirozené povahy věci dopustiti toliko v příčině těch pojištěnců, kteří u pokladny byli přihlášení, ježto odhláška pojmově předpokládá přihlášku. Logicky nelze odhlašovati někoho, kdo ještě nebyl ani přihlášen (srov. nál. Boh. A 7220/31). Tento výklad dochází ostatně potvrzení v zákoně samém, neboť shora cit. § 187 zák. čl. XIX:1907 stihá zaměstnavatele, který neohlásí vystoupení přihlášeného zaměstnance z práce. Aby následky cit. § 14 posl. odst. stihly zaměstnavatele, jest tudíž nezbytno, aby šlo o pojištěnce u pokladny řádně přihlášeného neb aspoň o pojištěnce, který jest již v době svého zaměstnání veden jako její člen a to s vědomím zaměstnavatele.

Žal. úřad vykládaje si zřejmě odchylně předpis posledního odstavce § 14 zák. čl. XIX:1907, nepřihlédl vůbec k tomu, zda zmínění zaměstnanci byli přihlášení nebo zdali se aspoň o jejich ex offo pojištění zaměstnavatel za trvání pojistného poměru dověděl. Z těchto úvah bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 9642.

Zemědělství (Slovensko): Povinnosti ponechati půdu k účelům pastevním podle zák. č. 87/24 není majitel zbaven ani tím, že